

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobce: M. N.,** zastoupen JUDr. Alenou Strnadovou, advokátkou, se sídlem Liberec, Tovaryšský vrch 1358/3, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Az 473/2003 - 27 ze dne 30. 6. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, č. j. 59 Az 473/2003 - 27 ze dne 30. 6. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2003, č. j. OAM - 4946/VL - 10 - BE07 - 2001, jímž nebyl stěžovateli udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a jímž bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesouhlas s rozhodnutím krajského soudu, neboť má za to, že soud o důvodech, které stěžovatel uvedl, rozhodl věcně nesprávně. Stěžovatel poukazuje na své právo využít všech zákonných prostředků k přezkoumání nyní napadaného rozsudku krajského soudu. Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel

se domáhá zrušení napadaného rozsudku krajského soudu, zároveň žádá o přiznání odkladného účinku jím podané kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření navrhuje zamítnutí kasační stížnosti, neboť má za to, že není důvodná. Poskytnutí azylu je dle žalovaného specifickým důvodem pro povolení pobytu na území České republiky a nelze jej zaměňovat s jinými legálními formami pobytu na tomto území; žalovaný tu přitom odkazuje na rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatel ve správním řízení uváděl, že on sám ani nikdo jiný z jeho rodiny nebyl členem politické strany či hnutí a ze země svého původu odešel z ekonomických důvodů. Zde již dříve pobýval, neboť zde mohl pracovat. V zemi svého původu naopak práci od roku 1993 neměl a nemohl tedy uživit svoji rodinu. Kromě toho postihla jeho bydliště v zemi původu povodeň, bylo třeba opravit dům, avšak na to stěžovatel neměl peníze. Do České republiky tedy stěžovatel přicestoval za účelem vydělání peněz, zde si našel přítelkyni, jeho manželka odcestovala ze země původu do Itálie. Stěžovatel si přál v řízení o udělení azylu setrvat do doby svého rozvodu s manželkou, poté si hodlal zařídit příslušné doklady a znovu se tu oženit. Žalovaný ve správním řízení dospěl k závěru, že žádná z uváděných skutečností nenasvědčuje splnění zákonných důvodů pro udělení azylu podle § 12 ani podle § 13 zákona o azylu, přitom po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v zemi jeho původu mu žalovaný neudělil azyl ani z humanitárních důvodů. Z obsahu soudního spisu pak Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u soudu, v níž namítal, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci a důkazy, které si opatřil, nebyly úplné, čímž porušil § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dále stěžovatel v žalobě poukázal na to, že se nemůže do země svého původu vrátit, protože nemůže zajistit své základní potřeby. Stěžovatel uvedl, že jeho žádost nebyla dostatečně posouzena podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud žalobu zamítl, neboť dospěl k závěru, že žalovaný postupoval správně, když stěžovateli azyl neudělil, neboť jím uváděné důvody nelze podřadit pod žádný z důvodů podávaných z § 12 zákona o azylu, nebyla dána ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu, přitom ani porušení procesních předpisů krajský soud neshledal. Rozsudek o zamítnutí žaloby byl stěžovateli doručen dne 30. 8. 2004, ten jej napadl kasační stížností dne 7. 9. 2004.

Stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Pokud jde o přípustnost kasační stížnosti, tu Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost lze podat toliko z důvodů podávaných z § 103 odst. 1 písm. a) až e) s. ř. s., přitom opírá-li se jen o jiné důvody, pak je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel v kasační stížnosti formálně odkazuje na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a uvádí, že krajský soud o důvodech, které stěžovatel uvedl, rozhodl věcně nesprávně. Žalobou, jíž byl přezkum krajským soudem podle § 75 odst. 2 s. ř. s. realizován, byly namítány procesní vady, kromě toho stěžovatel uváděl, že se nemůže do země svého původu vrátit, protože nemůže zajistit své základní potřeby, přitom jeho žádost nebyla posouzena dostatečně podle § 14 zákona o azylu. Věcně nesprávně, jak stěžovatel uvádí, tedy mohl krajský soud rozhodnout toliko o těch otázkách, které stěžovatel sám v žalobě učinil předmětem přezkumu, přitom odkazuje-li nyní stěžovatel na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pak je z nynějších stěžovatelových tvrzení možno nejvýše dovozovat námitku vady řízení, která měla spočívat v tom, že skutková podstata,

z níž žalovaný vycházel, nemá oporu ve spise, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před žalovaným tak, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Kasační stížnost tak může za této situace směřovat toliko k posouzení stěžovatelem namítaných procesních vad v řízení před žalovaným, které u krajského soudu uplatnil (§ 103 odst. 1 písm. b/ a § 104 odst. 4 s. ř. s.). Na základě právě uvedeného, když bylo přistoupeno na samu hranici příznivosti posouzení obsahu kasační stížnosti ve prospěch stěžovatele, považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost za přípustnou.

Za této situace Nejvyšší správní soud kasační stížnost, vázán podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. jejím rozsahem a jejími důvody, přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Směřuje-li tedy kasační stížnost k nesprávnému posouzení důvodů, které stěžovatel uváděl v žalobě, pak nelze nezdůraznit, že stěžovatel se v žalobě omezil toliko na stručný výčet základních vyhledávacích a tím důkazních povinností, které správní orgán v průběhu správního řízení stíhají, a svoji argumentaci založil výlučně na citaci částí těch ustanovení správního řádu, jež měla být údajně porušena. Tato skutečnost nutně determinovala rozsah a hloubku, v jaké bylo třeba krajským soudem přezkum jednotlivých namítaných pochybení realizovat, a konstatoval-li to krajský soud na str. 2 v závěru prvního odstavce nyní napadaného rozsudku, pak lze takový závěr aprobovat. Konstatoval-li dále krajský soud, že se žalovaný porušení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 34 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu nedopustil, a opřel-li tento svůj závěr o úvahy jak ve vztahu k výčtu úkonů, které žalovaný ve správním řízení učinil (tj. jak důkazy, z nichž poté při rozhodování vycházel, ve skutečnosti získal), tak ve vztahu k hodnocení, jaké následně učinil, to vše ve druhém odstavci na str. 2 nyní napadaného rozsudku, a zohlednil-li přitom skutečnost, že stěžovatel žádné návrhy na doplnění dokazování poté, kdy mu byla dána možnost ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu, neučinil, pak jeho závěry považuje Nejvyšší správní soud za zcela dostačující, plně reagující na žalobní body, jež stěžovatel uplatnil. Krajský soud navíc sám popsal, jaký závěr bylo třeba z provedeného dokazování učinit, tj. že podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu nebyly v případě stěžovatele splněny, přitom v případě stěžovatele nebylo ani důvodu konstatovat existenci překážky vycestování, což učinil sice nad rámec, jakým byl jeho přezkum vymezen, avšak stěžovateli tak ještě přesněji zdůvodnil, proč v rozsahu podkladů, jaké si žalovaný pro své rozhodnutí opatřil, a stejně tak ve způsobu, jak je vyhodnotil, neshledal stěžovatelem namítaná pochybení. Pokud tedy za této situace stěžovatel nyní tvrdí, že krajský soud o důvodech, které stěžovatel v žalobě uvedl, rozhodl věcně nesprávně, nelze jeho tvrzení přisvědčit, neboť závěry krajského soudu obsažené v nyní napadaném rozsudku shledává Nejvyšší správní soud správnými a nad to dostatečně zdůvodněnými. Tu Nejvyšší správní soud podotýká, že samotný rozsah, v jakém se krajský soud zabýval stěžovatelovými námitkami obsaženými v žalobě, stěžovatel nyní nenapadá, a Nejvyšší správní soud se tak touto otázkou nemohl zabývat (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy na základě posouzení kasační stížnosti uzavírá, že kasační stížnost důvodnou není. Z tohoto důvodu ji jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo

na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. května 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
člen senátu určený dle rozvrhu práce
provést jednotlivý potřebný úkon v době
překážky v práci předsedkyně senátu
JUDr. Milady Tomkové